

Bayer Zsolt: Az új moralisták ellen

2011 január 24. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Egy évtizede már, hogy elkezdtem egy sorozatot írni Új moralisták, farizeusok címmel. És még soha nem beszéltem arról, mi is volt ennek a sorozatnak az elindítója, vagy úgy is mondhatjuk: ki volt a múzsája?

Nos, most, hogy „megvadult fasiszta” lettem, itt az id? bemutatni a múzsámat. Tzvetzan Todorovnak hívják.

Bulgáriában született 1939-ben, majd Párizsba emigrált, ott él a mai napig. Filozófus. (De nem nyert el honi pályázatokon százmilliókat.) Korunk legnagyobb gondolkodói közé tartozik, olyanokkal áll egy sorban, mint John Kekes vagy a nemrég elhunyt drága öreg, Molnár Tamás, vagy a hozzá hasonlóan az Egyesült Államokba emigrált John Lukacs.

A Magyar Lettre Internationale 1999-es téli számában jelent meg Todorov Az új moralizmus című esszéje, Karádi Éva fordításában. S ez az írás alapvetően meghatározta a következő tíz esztendőmet. Meghatározó mind a mai napig. S éppen most jött el az ideje, hogy néhány idézet megosszak olvasóimmal, hogy megismervén Todorov immáron több mint tíz esztendővel ezelőtt leírt gondolatait, világosabban lássák a mátt, és benne ezt a nemtelen, aljas háborút, amely most a magyar kormány és az ezt a kormányt kétharmados többséghez juttató magyar nép ellen zajlik. S hogy megértsék, mennyire könnyű manapság „megvadult fasisztává” válni. Nézzük hát mindenekelőtt a mestert: „A politikai korrektségre áttért balosság nem kevésbé moralizáló, mint a konzervatív jobboldal... A keresztény moralizmustól eltérően az új moralizmus egyértelműen baloldali jellegű.

Az abszolút rossz példáját, amire a moralistának szüksége van ahhoz, hogy bírálni tudja mindazokat, akik szerinte túl közel kerültek ehhez, az újabb kori történelemből veszik, s ez a náciizmusból kulminál. Ezt a gonoszt ily módon le lehet írni olyan terminusokkal, mint fasiszmus, rasszizmus, antiszemitizmus. Mivel a moralista egy sorba akar tartozni a baloldaliakkal, nem emlegeti a náci bűnökkel egy lapon a kommunista bűnököt. A népirtás kifejezést sosem alkalmazzák azokra a tömegmészárlásokra, amelyekre Oroszországban, Kínában vagy Kambodzsában került sor. A moralista követelni fogja, hogy Pinochetet ítéljék el népirtásért, de hogy Castrót is, azt soha. (...)

A fasiszmussal való kontamináció elfordul, bármennyi közvetítő lépésre van is szükség egy ilyen kapcsolat létesítéséhez, ami tovább vizsgálható az adott párt [vagy egyén! – B. Zs.] minden ismerete nélkül is. Azt, hogy mik voltak az illető szándékai, érdektelennek tekintik, semmibe veszik. Az ilyen moralista perzekúció illusztrálására elég Gilles Perrault esetére emlékeztetnünk, aki közismert szélsőbalos elkötelezettségéről. Mégis bűnösnek találtatott, mert nem ítélte el kellő szigorral két személyt, akik rokonszenveztek a holokauszttagadókkal.” (Képzeljék el, milyen ítélet vár arra, aki éppen nem szélsőbalos elkötelezettségéről ismert! Annak nem kell rokonszenveznie holokauszttagadókkal, elég, ha szabadon gondolkodni mer, és kilép a politikailag korrekt beszéd ostoba, balos béklyójából. De nézzük tovább Todorovot!)

„Vegyük Jean Clair, Jean-Philippe Domecq és Benoit Dutenre esetét is, három műkritikusról van szó, akik kritizálni mertek néhány államilag erősen támogatott avantgárd műalkotást. Hitler szemben állt a művészi avantgárral, tehát ezek a kritikusok ipso-facto kriptó-hitleriánusok. Néhányuk »le is leplezte magát« azzal, hogy a Krisis-be írt,

egy jobboldali értékeket képvisel? folyóiratba. (...) a média az els?sorban és mindenekel?tt, ahol ezt az új moralizmust gyakorolják. Valóban, nem szabad alábecsülnünk a média hatalmát. Egy egyén, akit cinkossággal vádolnak (a szokásos kifejezés kollaborálás) a gonosszal, egész kálvárián megy keresztül, mire megvédi, tisztára mossa magát a mindenki által elfogadott értékeken alapuló vádak alól. Ahogy Toguieff megjegyezte, a »modern demokrácia nyilvános terében társadalmi likvidálás megy végbe a vádak legszélesebb körben való elterjesztése útján«. Ezért van, hogy az újságíró pozíciója a legideálisabb az új moralista számára. Itt a vádaskodás azonos a meggy?z?déssel, olyan vádaskodás, amelyet egyáltalán nem tesz jóvá egy másik közlés három héttel kés?bb, vagy egy helyreigazítás, vagy a szerkeszt?höz címzett tiltakozó levél. A nyilvános denunciació azt jelzi, hogy megindulhat a boszorkányüldözés. Még ha kevésbé brutális is, a társadalomból való kigolyózás és gyanúba keverés stratégiája nem kevésbé hatékony, mint a represszió régebbi formái voltak... Ugyanaz az újság, s?t ugyanaz az újságíró háboroghat indignálódva az írást fenyeget? cenzúra felett (hogy mer valaki a fenntartásainak hangot adni De Sade márkival kapcsolatban), és ugyanakkor cenzúrázhatja egyes egyének gyanúsított cselekedeteit (hogyan lehet valaki hajlandó kezét fogni Taguieff-fel?)."

Újra le kell tehát írnom, mert úgy látszik, ez a mániám: nincs új a nap alatt. Lám, Todorov is el?re látta az egészet. Pedig a Nyugat tíz éve még nem volt olyan tragikus és elviselhetetlen szellemi állapotban, mint ma. Ma abban van. És a Nyugathoz csatlakozott Magyarország új moralistái túllihegik példaképeiket. Egyrészt azért, mert súlyos kisebbségi komplexusokkal küzdenek, másrészt azért, mert feledtetni kell pártállami vagy korábbról való, még hátborzongatóbb pedigéjük. Vagy egyszer?en csak szeretik a nyájat, ami meleg, mint a nyál. Így lesz bárkib?l, bármikor fasiszta, náci, antiszemita. Mindig elmondják a nagy igazságukat: „Az antiszemizmushoz nincs szükség zsidókra.” Elmondják, és büszkének rá, mert már nem veszik észre, hogy minimum ötven éve semmi sem jutott eszükbe, és minden igazságuk egy lapos, unalmas, ostoba közhely. Azt viszont el sem tudják képzelni, hogy a mai „náciizmushoz”, „fasiszmushoz” és „antiszemizmushoz” egyáltalán nincs szükség nácira, fasisztára, antiszemitára. Csak ?rájuk van szükség, mert ?k majd megmondják. És Nyugatról boldogan asszisztálnak mindehhez, mert '68 óta az utca követ sem nagyon ildomos feltépkedni, mert alig van már ki és mi ellen harcolni, hát kapóra jönnek ezek a jóféle magyar „nácik”.

Nincsen semmi szánalmasabb ezek harcinál. Ócska, szánalmas, hülyéknek való „harcok”, ócska, szánalmas hülyékkel. És amilyen szánalmasak, éppen olyan veszélyesek vagytok. Minden pillanat, amit eltöltötök a nyilvánosságban, valami igazi borzalmat készít el?. A politikailag korrekt ocsmánysága fogja megszülni a valódi rémet. Jóságának álcázott fertelmes gonoszságotok, szeretetnek hazudott sisterg? gy?löletetek a két baba. Vagy tényleg azt hiszitek, a „köcsög” szó miatt betiltott Dire Straits, a „nigger” miatt utólag cenzúrázott Mark Twain meg az anya és apa helyett kitalált „egy szül?” és „kettes szül?” elviselhet? és tolerálható? Nem, nem az. Nem vagytok elviselhet?k és tolerálhatók. És mi mégis elviselünk és tolerálunk benneteket – hát legyetek nagyon hálásak. Ugyanis éppen most n? fel az a generáció, amelyik már nem lesz ilyen végtelenül jószagos és ostoba, mint mi voltunk.

Sokkal ostobább lesz és ezerszer gonoszabb. De azért mi maradunk. Mert a Gutenberg-galaxis kötelez.

Bayer Zsolt, magyarhirlap.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS

100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD

A trianoni győzeletről tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

